

Konwencja o statusie bezpaństwowców

Przyjęta dnia 28 sierpnia 1954 r. przez Konferencję Pełnomocników zwołaną na mocy rezolucji Rady Ekonomiczno-Społecznej nr 526 A (XVII) z dnia 26 kwietnia 1954 r.

Data wejścia w życie: 6 czerwca 1960 r., zgodnie z art. 39

Preambuła

Wysokie Umawiające się Strony,

Zważywszy, że Karta Narodów Zjednoczonych i Powszechna Deklaracja Praw Człowieka zatwierdzona dnia 10 grudnia 1948 r. przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych potwierdziły zasadę, zgodnie z którą ludzie korzystają bez dyskryminacji z podstawowych praw i swobód,

Zważywszy, że Organizacja Narodów Zjednoczonych wielokrotnie przejawiała głębokie zaniepokojenie o bezpaństwowców i starała się zapewnić im jak największe możliwości korzystania z tych podstawowych praw i swobód,

Zważywszy, że tylko ci bezpaństwowcy, którzy są także uchodźcami są objęci Konwencją dotyczącą statusu uchodźców z dnia 28 czerwca 1951 r. i że jest wielu bezpaństwowców, którzy nie są objęci tą konwencją,

Zważywszy, że konieczne jest uregulowanie i poprawa statusu uchodźców w drodze umowy międzynarodowej,

Uzgodniły, co następuje:

Rozdział I

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 1. – Definicja pojęcia „bezpaństwowiec”

1. Dla celów niniejszej Konwencji pojęcie „bezpaństwowiec” oznacza osobę, która nie jest uznawana za obywatela żadnego państwa w zakresie obowiązywania jego prawa.

2. Niniejsza Konwencja ma zastosowanie:

(i) Do osób, które obecnie korzystają z ochrony lub pomocy ze strony organów i agencji Organizacji Narodów Zjednoczonych innych niż Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców przez okres, w którym korzystają z tej ochrony lub pomocy;

(ii) Do osób, które są uznane przez właściwe władze państwa, w którym przebywają, jako posiadające prawa i obowiązki, które są związane z posiadaniem obywatelstwa tego państwa;

(iii) Do osób, w przypadku których istnieją poważne powody, aby uważać, że:

(a) Popełniły zbrodnię przeciwko pokojowi, zbrodnię wojenną lub zbrodnię przeciwko ludzkości w rozumieniu międzynarodowych aktów prawa sporządzonych w celu określenia postanowień dotyczących tych zbrodni;

(b) Popełniły poważną zbrodnię o charakterze pozapolitycznym poza terytorium państwa, w którym przebywają przed wjazdem do tego państwa;

(c) Są winne dopuszczenia się czynów sprzecznych z celami i zasadami Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 2.- Zobowiązania ogólne

Każdy bezpaństwowiec ma obowiązki w stosunku do państwa, w którym się znajduje, które zobowiązują go przede wszystkim do przestrzegania ustaw i rozporządzeń tego państwa a także środków służących do utrzymania porządku publicznego.

Artykuł 3. – Zakaz dyskryminacji

Państwa-Strony niniejszej Konwencji stasują postanowienia niniejszej Konwencji do bezpaństwowców bez dyskryminacji ze względu na rasę, wyznanie lub państwo pochodzenia.

Artykuł 4 - Wyznanie

Państwa-Strony niniejszej Konwencji na swoim terytorium traktują bezpaństwowców przynajmniej tak samo korzystnie jak własnych obywateli jeżeli chodzi o swobodę praktyk religijnych oraz swobodę religijnej edukacji ich dzieci.

Artykuł 5. – Prawa przyznane niezależnie od niniejszej Konwencji

Nic w niniejszej Konwencji nie powinno być interpretowane jako ograniczające prawa i korzyści przyznane przez Państwo-Stronę niniejszej Konwencji bezpaństwowcom niezależnie od niniejszej Konwencji.

Artykuł 6. – Sformułowanie „w takich samych okolicznościach”

Dla celów niniejszej Konwencji sformułowanie „w takich samych okolicznościach” oznacza, że wymogi (a tym wymogi dotyczące długości i warunków pobytu lub zamieszkania), które określona osoba gdyby nie była bezpaństwowcem musiałaby spełniać, aby korzystać z danego prawa, muszą być przez nią spełnione, za wyjątkiem wymogów, których ze względu na ich charakter bezpaństwowiec nie może spełniać.

Artykuł 7. – Zwolnienie z wzajemności

1. O ile Konwencja nie zawiera bardziej korzystnych postanowień, Państwo-Strona niniejszej Konwencji traktuje bezpaństwowców tam samo jak cudzoziemców.

2. Po okresie trzech lat zamieszkiwania wszyscy bezpaństwowcy będą korzystać ze zwolnienia z wzajemności na terytorium Państwa-Strony niniejszej Konwencji.

3. Każde Państwo-Strona niniejszej Konwencji, przy braku wzajemności, dalej przyznaje bezpaństwowcom prawa i korzyści, do których są oni już uprawnieni w momencie wejścia w życie niniejszej Konwencji dla tego Państwa.

4. Państwo-Strona niniejszej Konwencji pozytywnie rozpatrzy możliwość przyznania bezpaństwowcom, przy braku wzajemności, praw i korzyści wykraczających poza te, do których są oni uprawnieni zgodnie z ust. 2 i 3 oraz rozszerzenia zwolnienia z wzajemności na bezpaństwowców, którzy nie spełniają warunków określonych w ust. 2 i 3.

5. Postanowienia ust. 2 i 3 mają zastosowanie do praw i korzyści, o których mowa w art.13, 18, 19, 21 i 22 niniejszej Konwencji oraz do praw i korzyści, które nie są w niej przewidziane.

Artykuł 8. - Zwolnienie ze środków wyjątkowych

Odnosnie do środków wyjątkowych, które mogą zostać zastosowane do osoby, własności lub interesów obywateli lub byłych obywateli obcego państwa, Państwa-Strony niniejszej Konwencji nie stosują tych środków do bezpaństwowca tylko dlatego, że posiadał on poprzednio obywatelstwo tego obcego państwa. Państwa-Strony niniejszej Konwencji, które zgodnie z ich prawem nie mogą stosować ogólnej zasady zawartej w niniejszym artykule w odpowiednich przypadkach udzielają zwolnień takim bezpaństwowcom.

Artykuł 9. – Środki tymczasowe

Nic w niniejszej Konwencji nie może uniemożliwić Państwu-Stronie niniejszej konwencji zastosowania, w czasie wojny lub w innych trudnych okoliczności, środków tymczasowych wobec danej osoby, które uznaje ono za konieczne dla bezpieczeństwa wewnętrznego, do czasu określenia przez Państwo-Stronę niniejszej Konwencji, że osoba ta jest rzeczywiście bezpaństwowcem i że utrzymanie tych środków wobec tej osoby jest konieczne dla bezpieczeństwa wewnętrznego.

Artykuł 10. – Kontynuacja zamieszkiwania

1. Jeżeli bezpaństwowiec został przymusowo przesiedlony w czasie drugiej wojny światowej na terytorium Państwa-Strony niniejszej Konwencji i w nim zamieszkuje, okres takiego przymusowego pobytu jest traktowany jako pobyt zgodny w prawem na tym terytorium.

2. Jeżeli bezpaństwowiec został przymusowo przesiedlony w czasie drugiej wojny światowej z terytorium Państwa-Strony niniejszej Konwencji i przed datą wejścia w życie niniejszej Konwencji powrócił tam w celu zamieszkania, okres zamieszkania przed i po takim przymusowym przesiedleniu jest traktowany jako okres nieprzerwany dla wszelkich celów, dla których nieprzerwane zamieszkiwanie jest wymagane.

Artykuł 11. – Marynarze bezpaństwowcy

W przypadku bezpaństwowców służących jako członkowie załogi na pokładzie statku pod banderą Państwa-Strony niniejszej Konwencji, państwo to korzystnie rozpatrzy możliwość ich osiedlenia się na jego terytorium oraz wydanie im dokumentów podróźnych na czasowy wjazd na jego terytorium, przede wszystkim w celu ułatwienia im osiedlenia się w innym kraju.

Rozdział II

STATUS PRAWNY

Artykuł 12. - Status osobowy

1. Status osobowy bezpaństwowca jest regulowany prawem kraju, w którym on mieszka lub, jeżeli nie posiada on miejsca zamieszkania, prawem kraju, w którym przebywa.

2. Prawa nabyte uprzednio przez bezpaństwowca i uzależnione od statusu osobowego, w szczególności prawa wynikające z małżeństwa są respektowane przez Państwo-Stronę niniejszej Konwencji, z zastrzeżeniem dopełnienia, w stosownym przypadku, formalności przewidzianych w prawie tego państwa, przy czym prawo to musi należeć do praw, które byłyby uznane w prawie tego państwa gdyby zainteresowany nie stał się bezpaństwowcem.

Artykuł 13. – Majątek ruchomy i nieruchomy

Państwa-Strony niniejszej Konwencji traktują bezpaństwowca w sposób najbardziej korzystny, a w każdym razie nie mniej korzystny niż w stosunku do cudzoziemców w takich samych okolicznościach, jeżeli chodzi o nabywanie majątku ruchomego i nieruchomego oraz innych praw z nim związanych, dzierżawę i inne umowy odnoszące się do majątku ruchomego i nieruchomego.

Artykuł 14. – Własność intelektualna i przemysłowa

Oдноśnie do ochrony własności przemysłowej takiej jak wynalazki, projekty lub modele, znaki handlowe, nazwy handlowe oraz prawa własności literackiej, artystycznej i naukowej w kraju, w którym bezpaństwowiec zamieszkuje ma on zapewnioną taką samą ochronę, jaka jest zapewniana obywatelom tego kraju. Na terytorium każdego innego Państwa-Strony ma on zapewnioną taką samą ochronę, jaką mają zapewnioną na tym terytorium obywatele kraju, w którym on zamieszkuje.

Artykuł 15. – Prawo stowarzyszania się

Oдноśnie do stowarzyszeń o charakterze innym niż polityczny i nienastawionych na zysk oraz związków zawodowych, Państwa-Strony niniejszej Konwencji zapewniają bezpaństwowcom legalnie przebywającym na ich terytorium najbardziej korzystne traktowanie, a w każdym razie nie mniej korzystne niż w stosunku do cudzoziemców w takich samych okolicznościach.

Artykuł 16. – Prawo do sądu

1. Bezpaństwowiec ma swobodny dostęp do sądu na terytorium wszystkich Państw-Stron niniejszej Konwencji.
2. Bezpaństwowiec korzysta w Państwie-Stronie niniejszej Konwencji, w którym zamieszkuje z takiego samego traktowania, jakie mają obywatele jeżeli chodzi o dostęp do sądu oraz pomoc prawną i zwolnienie z kaucji judicatum solvi.
3. Oдноśnie do kwestii, o której mowa w ust. 2, w krajach innych niż kraj, w którym zamieszkuje bezpaństwowiec ma on zapewnione takie samo traktowanie jak w stosunku do obywateli kraju, w którym zamieszkuje.

Rozdział III

ZATRUDNIENIE ZAROBKOWE

Artykuł 17. – Zatrudnienie za wynagrodzeniem

1. Oдноśnie do prawa do zatrudnienia za wynagrodzeniem, Państwa-Strony niniejszej Konwencji zapewniają bezpaństwowcom legalnie przebywającym na ich terytorium najbardziej korzystne traktowanie, a w każdym razie nie mniej korzystne niż w stosunku do cudzoziemców w takich samych okolicznościach.

2. Państwa-Strony niniejszej Konwencji korzystnie rozpatrzą zbliżenie praw wszystkich bezpieczeństwa do praw obywateli jeżeli chodzi o zatrudnienie za wynagrodzeniem, w szczególności odnośnie do tych bezpieczeństwa, którzy znaleźli się na ich terytorium w ramach programów rekrutacyjnych lub programów imigracyjnych.

Artykuł 18. - Samozatrudnienie

Odnośnie do prawa do samozatrudnienia w rolnictwie, przemyśle, rzemiośle i handlu, a także prawa do zakładania przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, Państwa-Strony niniejszej Konwencji zapewniają bezpieczeństwowcom legalnie przebywającym na ich terytorium najbardziej korzystne traktowanie a w każdym razie nie mniej korzystne niż w stosunku do cudzoziemców w takich samych okolicznościach.

Artykuł 19. – Wolne zawody

Państwa-Strony niniejszej Konwencji zapewniają bezpieczeństwowcom legalnie przebywającym na ich terytorium, którzy posiadają dyplomy uznane przez właściwe władze tego Państwa i którzy chcą wykonywać wolny zawód najbardziej korzystne traktowanie a w każdym razie nie mniej korzystne niż w stosunku do cudzoziemców w takich samych okolicznościach.

Rozdział IV

OPIEKA SPOŁECZNA

Artykuł 20. – Reglamentacja

W przypadku istnienia systemu reglamentacji mającego zastosowanie do całej populacji i regulującego rozdział produktów, których jest niedostatek, bezpieczeństwowcy mają zapewnione takie samo traktowanie jak obywatele.

Artykuł 21. – Zakwaterowanie

Odnośnie do zakwaterowania, Państwa-Strony niniejszej Konwencji zapewniają bezpieczeństwowcom legalnie przebywającym na ich terytorium najbardziej korzystne traktowanie, a w każdym razie nie mniej korzystne niż w stosunku do cudzoziemców w takich samych okolicznościach, w zakresie, w jakim kwestia ta jest regulowana w drodze ustaw i rozporządzeń lub podlega kontroli władz publicznych.

Artykuł 22. – Edukacja publiczna

1. Odnośnie do edukacji podstawowej, Państwa-Strony niniejszej Konwencji traktują bezpieczeństwowców tak samo jak obywateli.

2. Odnośnie do edukacji innej niż edukacja podstawowa, a w szczególności odnośnie do dostępu do studiowania, uznawania certyfikatów, dyplomów i stopni zagranicznych uczelni, umarzania kosztów i opłat oraz przyznawania stypendiów, Państwa-Strony niniejszej Konwencji zapewniają bezpieczeństwowcom legalnie przebywającym na ich terytorium najbardziej korzystne traktowanie a w każdym razie nie mniej korzystne niż w stosunku do cudzoziemców w takich samych okolicznościach.

Artykuł 23. - Pomoc publiczna

Państwa-Strony niniejszej Konwencji zapewniają bezpieczeństwowcom legalnie przebywającym na ich

terytorium takie samo traktowanie jeżeli chodzi o pomoc publiczną jak w stosunku do swoich obywateli.

Artykuł 24. – Prawo pracy i opieka społeczna

1. Państwa-Strony niniejszej Konwencji zapewniają bezpieczeństwa legalnie przebywającym na ich terytorium takie samo traktowanie jak w stosunku do swoich obywateli w następujących kwestiach:

(a) W zakresie, w jakim kwestie te są regulowane w drodze ustaw i rozporządzeń lub podlegają kontroli władz administracyjnych: wynagrodzenie, w tym zasiłki rodzinne, jeżeli stanowią część wynagrodzenia, godziny pracy, godziny dodatkowe, płatne urlopy, ograniczenia dotyczące pracy w domu, minimalny wiek zatrudnienia, praktyki i szkolenia, praca kobiet i praca osób młodych, korzystanie z układów zbiorowych;

(b) Opieka społeczna (uregulowania prawne dotyczące wypadków w pracy, chorób zawodowych, macierzyństwa, choroby, inwalidztwa, starości, śmierci, bezrobocia, obowiązków rodzinnych i innych okoliczności, które zgodnie z krajowymi ustawami i rozporządzeniami są objęte systemem opieki społecznej) z następującymi ograniczeniami:

(i) Odpowiednie ustalenia dotyczące zachowania nabytych praw i praw nabywanych;

(ii) Krajowe ustawy i rozporządzenia kraju zamieszkania mogą przewidywać specjalne ustalenia dotyczące świadczeń lub części świadczeń wypłacanych w całości z funduszy publicznych i dotyczące zasiłków wypłacanych osobom, które nie spełniają warunków składkowania dla wypłacania normalnej emerytury.

2. Prawo do rekompensaty z tytułu śmierci bezpieczeństwa w wyniku wypadku w pracy lub choroby zawodowej nie zmienia się w związku z przebywaniem beneficjenta poza terytorium Państwa-Strony niniejszej Konwencji.

3. Państwa-Strony niniejszej Konwencji rozszerzają na bezpieczeństwa korzyści z porozumień zawartych między nimi lub które mogą być zawarte między nimi w przyszłości i dotyczących zachowania praw nabytych i nabywanych odnośnie do opieki społecznej, po spełnieniu warunków przewidzianych dla obywateli państw-sygnatariuszy tych porozumień.

4. Państwa-Strony niniejszej Konwencji w miarę możliwości korzystnie rozpatrzą rozszerzenie na bezpieczeństwa przywilejów i podobnych porozumień, które mogą obowiązywać między tymi Państwami-Stronami a Państwami niebędącymi Stronami.

Rozdział V

ŚRODKI ADMINISTRACYJNE

Artykuł 25. – Pomoc administracyjna

1. Jeżeli korzystanie z jakiegoś prawa przez bezpieczeństwa normalnie wymaga pomocy władz obcego państwa, z którymi nie może on się skontaktować, Państwo-Strona niniejszej Konwencji, na terytorium którego on przebywa organizuje taką pomoc ze strony własnych władz.

2. Władza lub władze, o których mowa w ust. 1 dostarczają lub umożliwiają dostarczenie bezpieczeństwa pod ich nadzorem dokumentów lub certyfikatów, które normalnie byłyby dostarczane obcokrajowcom przez władze krajowe lub za ich pośrednictwem.

3. Dokumenty lub certyfikaty w ten sposób dostarczane zastępują oficjalne dokumenty dostarczane obcokrajowcom przez ich władze krajowe lub za ich pośrednictwem i będą traktowane jako autentyczne dopóki nie można udowodnić sytuacji przeciwnej.

4. Z zastrzeżeniem traktowania wyjątkowego wobec osób ubogich, za usługi wymienione w niniejszym artykule może być pobierana opłata, ale jest ona umiarkowana i porównywalna z opłatą pobieraną od obywateli za podobne usługi.

5. Postanowienia niniejszego artykułu nie naruszają art. 27 i 28.

Artykuł 26. – Swoboda przemieszczania się

Każde Państwo-Strona niniejszej Konwencji przyznaje bezpaństwowcom przebywającym legalnie na jego terytorium prawo wyboru miejsca zamieszkania i swobodnego przemieszczania się na jego terytorium z zastrzeżeniem regulacji stosowanych do obcokrajowców w takich samych okolicznościach.

Artykuł 27. – Dokumenty tożsamości

Państwo-Strona niniejszej Konwencji wydaje dokumenty tożsamości bezpaństwowcom znajdującym się na ich terytorium i którzy nie posiadają ważnego dokumentu podróznego.

Artykuł 28. – Dokumenty podróży

Państwa Strony niniejszej Konwencji wydają bezpaństwowcowi, który zgodnie z prawem przebywa na ich terytorium, dokumenty podrózne w celu odbycia podróży poza ich terytorium, chyba że istotne przyczyny z zakresu bezpieczeństwa narodowego lub porządku publicznego stanowią inaczej, a postanowienia załącznika do niniejszej Konwencji stosują się do tego typu dokumentów. Państwa Strony niniejszej Konwencji mogą wydać taki dokument podrózny innemu bezpaństwowcowi na ich terytorium; szczególne wsparcie Państwa Strony okażą przy wydawaniu takich dokumentów podróжных bezpaństwowcom przebywającym na ich terytorium, którzy nie mogą otrzymać dokumentów podróжных z kraju ich prawnego miejsca zamieszkania.

Artykuł 29. – Opłaty podatkowe

1. Państwa Strony niniejszej Konwencji nie nakładają na bezpaństwowców ceł, opłat lub podatków wszelkiego rodzaju, które są inne lub wyższe od tych, które są albo mogą być nakładane na ich obywateli w podobnej sytuacji.

2. Postanowienia ujęte w powyższym ustępie nie uniemożliwiają zastosowania względem bezpaństwowców praw i regulacji dotyczących opłat, wynikających z wydania cudzoziemcom dokumentów administracyjnych w tym dokumentów tożsamości.

Artykuł 30. – Przeniesienie aktywów

1. Państwa Strony niniejszej Konwencji, zgodnie z obowiązującymi w nich prawami i regulacjami zezwalają bezpaństwowcom na dokonywanie przenoszenia aktywów, które zakupili na ich terytorium do innego państwa, w którym otrzymali zezwolenie na przesiedlenie.

2. Państwa Strony niniejszej Konwencji okazują szczególne wsparcie względem wniosków

bezpieczeństwa o zgodę na przeniesienia aktywów niezależnie od tego, gdzie się znajdują i które są niezbędne do przesiedlenia się bezpieczeństwa do innego kraju, w którym otrzymali na to zezwolenie.

Artykuł 31. - Wydalenie

1. Państwa Strony niniejszej Konwencji nie wydalą bezpieczeństwa przebywającego zgodnie z prawem na ich terytorium z wyjątkiem sytuacji uzasadnionych względami bezpieczeństwa narodowego lub porządku publicznego.

2. Wydalenie takiego bezpieczeństwa może odbyć się jedynie w zgodzie z decyzją podjętą w drodze właściwego postępowania prawnego. Z wyjątkiem sytuacji, w których nadrzędne względy bezpieczeństwa narodowego wymagają inaczej, bezpieczeństwo może przedstawić dowody oczyszczające go, składać odwołanie i może być reprezentowany przed władzą właściwą lub osobą specjalnie do tego wyznaczoną przez władzę właściwą.

3. Państwa Strony niniejszej Konwencji zezwalają bezpieczeństwu w określonym okresie na ubieganie się o legalne przyjęcie przez inne państwo. Państwa Strony niniejszej Konwencji zastrzegają sobie prawo do stosowania w trakcie tego okresu takich wewnętrznych środków jakie uznają za słuszne.

Artykuł 32. – Nadanie obywatelstwa

Państwa Strony niniejszej Konwencji, w takim zakresie jak to możliwe, ułatwią asymilację i nadanie obywatelstwa bezpieczeństwu. W szczególności podejmą działania mające na celu usprawnienie procedur nadawania obywatelstwa i zmniejszenie, w takim stopniu jaki jest możliwy, opłat i kosztów takich procedur.

Rozdział VI

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 3. – Informacje dotyczące prawa krajowego

Państwa Strony niniejszej Konwencji przedstawią Sekretarzowi – Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych prawa i regulacje, które mogą przyjąć, aby zagwarantować stosowanie niniejszej Konwencji.

Artykuł 34.- Rozstrzyganie sporów

Wszelkie spory pomiędzy Stronami niniejszej Konwencji dotyczące jej interpretacji lub stosowania, które nie mogą być rozstrzygnięte w inny sposób są kierowane do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości na wniosek którejkolwiek ze stron w sporze.

Artykuł 35. – Podpisanie, ratyfikacja i przystąpienie

1. Konwencja jest otwarta do podpisania w Siedzibie Głównej Organizacji Narodów Zjednoczonych do 31 grudnia 1955 r.

2. Jest ona otwarta do podpisania w imieniu:

a) każdego Państwa Członkowskiego Organizacji Narodów Zjednoczonych;

b) każdego innego Państwa zaproszonego do uczestnictwa w Konferencji Organizacji Narodów

Zjednoczonych w sprawie statusu bezpaństwowców; oraz

c) każdego Państwa, do którego zaproszenie do złożenia podpisu lub do przystąpienia może zostać skierowane przez Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych.

3. Zostanie ratyfikowana, a dokumenty ratyfikacyjne zostaną złożone do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

4. Będzie otwarta do przystąpienia przez Państwa, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu. Przystąpienie nabierze mocy prawnej poprzez złożenie dokumentów o przystąpieniu do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 36. – Zakres terytorialny

1. Każde Państwo może w chwili podpisania, ratyfikacji lub przystąpienia oświadczyć, że niniejsza Konwencja będzie obowiązywała na całym lub części terytorium za którego stosunki międzynarodowe jest ono odpowiedzialne. Oświadczenie to będzie miało zastosowanie po wejściu Konwencji w życie dla Państwa, którego to dotyczy.

2. W każdej chwili oświadczenie zmieniające zakres będzie odbywało się poprzez zawiadomienie skierowane do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych i nabierze mocy prawnej dziewiętnastego dnia od daty otrzymania takiego zawiadomienia przez Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych lub po dacie wejścia w życie Konwencji w Państwie, którego to dotyczy, w zależności od tego co nastąpi później.

3. W odniesieniu do tych terytoriów, o zakres których Konwencja nie zostanie rozszerzona w chwili podpisania, ratyfikacji lub przystąpienia, każde Państwo rozważy możliwość podjęcia niezbędnych kroków w celu rozszerzenia stosowania niniejszej Konwencji na tych terytoriach podlegających, w zakresie wymaganym przyczynami legislacyjnymi, zgodnie z Rządów tych terytoriów.

Artykuł 37. – Klauzula federalna

W przypadku Państw Federalnych lub Państw niejednorodnych stosują się następujące przepisy:

a) W odniesieniu do postanowień niniejszej Konwencji, których wykonanie należy do jurysdykcji federalnej władzy legislacyjnej, obowiązki Rządu Federalnego w tym zakresie będą takie same jak Stron, które nie są Państwami Federalnymi;

W odniesieniu do postanowień niniejszej Konwencji, których wykonanie należy do jurysdykcji Państw składowych, prowincji lub kantonów, które nie są na mocy systemu legislacyjnego Federacji zobowiązane do podjęcia działań legislacyjnych, Rząd Federalny przedstawi właściwym organom tych Państw, prowincji lub kantonów informację o wspomnianych przepisach łącznie ze swoją pozytywną o nich opinią najszybciej jak będzie to możliwe;

c) Państwo Federalne Strona w niniejszej Konwencji na wniosek każdego innego Państwa Strony przekazany przez Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych dostarczy oświadczenie stosowania w prawie i w praktyce Federacji i jej części składowych wszelkich przepisów niniejszej Konwencji, pokazując tym samym zakres, w którym wykorzystano niniejszy przepis w działaniach legislacyjnych lub innych.

Artykuł 38. - Zastrzeżenia

1. W chwili podpisywania, ratyfikacji lub przystąpienia, każde Państwo może złożyć zastrzeżenia do postanowień niniejszej Konwencji, innych niż w art. 1,3, 4, 16 ust. 1 i art. 33 do 42 włącznie.

2. Każde Państwo składające zastrzeżenia zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu może w każdej chwili wycofać zastrzeżenie poprzez zawiadomienie w tym względzie Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 39 – Wejście w życie

1. Niniejsza Konwencja wejdzie w życie dziewięćdziesiątego dnia następującego po dniu złożenia szesnastego dokumentu ratyfikacji lub przystąpienia.

2. Dla każdego Państwa, które ratyfikuje lub przystąpi do niniejszej Konwencji po złożeniu szesnastego dokumentu ratyfikacji lub przystąpienia, niniejsza Konwencja wejdzie w życie dziewięćdziesiątego dnia następującego po dniu złożenia przez to Państwo dokumentu ratyfikacji lub przystąpienia.

Artykuł 40. - Wystąpienie

1. Każde Państwo Strona niniejszej Konwencji może wystąpić z niniejszej Konwencji w każdej chwili poprzez złożenie zawiadomienia do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

2. Każde takie wystąpienie nabiera mocy dla zainteresowanego Państwa Strony rok po dniu otrzymania zawiadomienia przez Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

3. Każde Państwo, które złożyło oświadczenie lub zawiadomienie na mocy art. 36 może, w każdej chwili, poprzez zawiadomienie Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, oświadczyć, że Konwencja nie będzie zwiększała zakresu terytorium w ciągu jednego roku po dniu otrzymania zawiadomienia przez Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 41 - Przegląd

1. Każde Państwo Strona niniejszej Konwencji może wnioskować o przegląd niniejszej Konwencji, w każdej chwili, poprzez złożenie zawiadomienia do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

2. Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych zaleci kroki, jeżeli ma to zastosowanie, które powinny zostać podjęte w związku z takim wnioskiem.

Artykuł 42 – Zawiadomienia Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych

Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych poinformuje Członków Organizacji Narodów Zjednoczonych i Państw Trzecich, o których mowa w art. 35:

- a) o podpisaniu, ratyfikacji i przystąpieniu zgodnie z art. 35;
- b) o oświadczeniach i zawiadomieniach zgodnie z art. 36;
- c) o zastrzeżeniach i wycofaniach zgodnie z art. 38;
- d) o dacie wejścia niniejszej Konwencji w życie zgodnie z art. 39;
- e) o wystąpieniach i zawiadomieniach zgodnie z art. 40;

f) o wniosku o przegląd zgodnie z art. 41.

Na dowód czego, niżej podpisani, należycie w tym celu upoważnieni, podpisali niniejszą Konwencję w imieniu swoich Rządów.

Sporządzono w Nowym Jorku, dnia dwudziestego ósmego września, tysiąc dziewięćset pięćdziesiątego czwartego roku w jednym oryginalnym egzemplarzu w języku angielskim, francuskim i hiszpańskim, które są jednakowo autentyczne i który zostanie złożony do archiwum Organizacji Narodów Zjednoczonych, a poświadczone kopie zostaną dostarczone wszystkim państwom Członkowskim Organizacji Narodów Zjednoczonych i Państwom Trzecim, o których mowa w art. 35.